

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ὙΜΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 28 Μαΐου 1956 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Ἀριθ. 235 — Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ἡ ΣΕΜΝΟΤΗΣ

Ἡ ἐποχὴ τοῦ θέρους καὶ τῆς ἀνοίξεως δι-
δει κατ' ἐξοχὴν τὴν εὐκαιρίαν μιᾶς δημοσίας
ἀσχημοσύνης. Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι ὁ Διάβο-
λος καίτοι χρησιμοποιεῖ ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ
ἔτους διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀπωλείας ψυχῶν, ἐν
τούτοις κατὰ τὴν ἀνοιξιν καὶ τὸ θέρος κινεῖ-
ται μὲ περισσοτέραν ἀνεσιν καὶ πραγματο-
ποιεῖ καταπληκτικώτερα ἀποτελέσματα. Αἱ
παραλαί μεταβάλλονται εἰς ὑπαίθρια κρεοπω-
λεῖα, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν εἰς τόπους δημοσίων
ὀργάνων. Οἱ σχολικοὶ χώροι παρέχουν τὴν εὐ-
καιρίαν μιᾶς κραιπάλης τῶν ὀφθαλμῶν. Εἰς
τὰ λεωφορεῖα, τοὺς τροχιοδρόμους καὶ τὰ λοι-
πὰ μεταφορικὰ μέσα συναντᾷ κανεὶς προκλη-
τικὰς ὁδαισκάς, συγχεοῦσας τὸν κοιτῶνα
τῶν μὲ τοὺς δημοσίους αὐτοὺς χώρους.

"Ὅλα δὲ αὐτὰ ἐν ὀνόματι τοῦ καύσωτος!
Ἐὰν δὲ τολμήσῃ κανεὶς νὰ ἀντιμīση δέχε-
ται τὰ πύρινα βέλη τῶν περιέργων αὐτῶν...
φυσιοκρατῶν, οἱ ὅποιοι παντοιοτρόπως ὑπο-
στηρίζουν τὴν γυμνότητα αὐτὴν καὶ μαχητικώ-
τητα ὑποστηρίζουν, ὅτι τὸ κατὰ φύσιν καὶ γυ-
μνῶς περιφέρεσθαι προδίδι... ἠθικὴν καὶ κοι-
νωνικὴν ἀνωτερότητα! Ταλαίπωροι καὶ ἄθλιοι
πλαστογράφοι! Ἡ ἡ ἀμαρτία θὰ σᾶς ἔχῃ τυ-
φλώσει ἐπικινδύνως, ὥστε νὰ χαρακτηρίζετε τὸ
σκότος ὡς φῶς ἢ θὰ ὑποκρίνεσθε ἐγκληματι-
κῶς διὰ νὰ καταστρέψετε τὸ πολυτιμότερον
κοινωνικὸν καὶ ἀτομικὸν κόσμημα, τὴν Σεμνό-
τητα.

"Ἀλλ' ἄς ἐπικαλεσθῶμεν τὴν φωνὴν τῶν
γεγονότων διὰ νὰ ἀποδείξωμεν, ὅτι ἡ γυμνό-
της συνιστᾷ ἀσέβειαν καὶ ἀνηθικότητα, ἡ δὲ
σεμνότης τὴν ἀσφαλεστέραν ἀσπίδα τῆς κοι-
νωνικῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ψυχικῆς σωτη-
ρίας.

Καὶ ἐν πρώτοις ποῖα ἡ ἱστορικὴ προέλευσις
τῆς γυμνότητος; Μετὰ τὴν παράβασιν τῆς ἐν-
τολῆς ὑπὸ τῶν πρωτοπλάστων ἐγεννήθη εἰς
τὸν ψυχικόν τῶν κόσμον τὸ θεμελιακὸν στοι-
χεῖον τῆς ἀνηθικότητος, ἡ πονηρία.

Ἡ ἀλήθεια: «Ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπι-
μελῶς ἐγκείται ἐκ νεότητος αὐτοῦ ἐπὶ τὰ πο-
νηρὰ», ἀπὸ τότε ἤρχισε ἐφαρμοζομένη. Καὶ
ποῖον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ὁ καρπὸς
τῆς πονηρίας; «Καὶ ἔγνωσαν ἀμφότεροι, ὅτι
γυμνοὶ ἦσαν» λέγει ἡ Π. Διαθήκη. Ἡ γυμνό-
της λοιπὸν ἔχει στενωτάτην σχέσιν μὲ τὴν
σαρκικὴν πονηρίαν καὶ δύνανται νὰ θεωρηθῶ-
σιν ὡς ἔννοιαὶ σύστοχοι. Δηλαδή ὅπως, διὰ
λέγωμεν «ἀετός» ἐννοοῦμεν καὶ τὴν λέξιν
«πηγνόν», οὕτω καὶ ἡ γυμνότης εἶναι λογικῶς
συνδεδεμένη μὲ τὴν πονηρίαν.

Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν: Ποῖον
εἶναι τὸ βαθύτερον ἐλατήριον τῆς γυμνότητος;

Ἐὰν ἐπιθυμήσωσιν νὰ ὁμιλήσωσι μὲ εἰλι-
κρίνειαν, ἀσφαλῶς θὰ μᾶς ἀπαντήσουν, ὅτι
τὸ μοναδικὸν ἐλατήριον εἶναι ὁ *ἐκθετισμός*,
δηλαδή ἡ φιλήδονος καὶ ἐφάμαρτος ἀποκάλυ-
ψις τῆς σαρκός.

Ἡ γυμνότης διεγείρει βρωμερὰν θάλασσαν
χυδαίων σκέψεων· ἡ γυμνότης ὁδηγεῖ εἰς ἀκα-
τονομάστους πράξεις καὶ ὄργια· ἡ γυμνότης
ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον μιᾶς παραφόρου σαρκο-
λατρείας. Δι' αὐτὸ καὶ ἀνέκαθεν ἡ γυμνότης
κατεδικάσθη καὶ ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας καὶ ὑπὸ
τῶν διαφόρων θρησκειῶν κατ' ἐξοχὴν ὅμως
ὑπὸ τῆς μόνης ἀληθινῆς καὶ κατ' ἀποκάλυψιν
θρησκείας, τῆς χριστιανικῆς.

Ἡ γυμνότης αὕτη εἶναι καὶ μία κατάστα-
σις ἐθνικῶς ἐπιζημία. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀνέ-
καθεν εἶχεν ὡς φυλετικὸν γνώρισμα τὴν σεμνό-

τητα ὕμνησε τὸ παρθενικὸν κάλλος, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐξέθεσεν εἰς τὰ ὁμματατῶν βεβήλων καὶ χυδαίων.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ σεμνότης θὰ πρέπη νὰ κατακτήσῃ τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον τῶν Ἑλληνίδων. Εὐπρεπὴς καὶ κοσμία ἀμφίσεις, ἀπλὴ καὶ εὐσχήμεν ἐμφάνισις τῆς Ἑλληνίδος, ἰδοὺ τὸ καθήκον ἀπὸ Χριστιανικῆς καὶ Ἐθνικῆς ἀπόψεως.

Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ Ἕλληνες θὰ πρέπη μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ ἀγωνισθοῦν ἐναντίον τῆς γυμνότητος καὶ νὰ καταδικάσουν μὲ ἀγανάκτησιν ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτῆς, αἰσχρὰ καλλιστεῖα, κ.λ.π. Προπαντὸς δὲ θὰ πρέπη νὰ σεβασθῶμεν τὸν ἱερὸν χώρον τῶν Ἐκκλησιῶν, ὥστε ἐντὸς αὐτῶν ἡ ψυχὴ νὰ μὴ συναντᾷ πολυχρώμους δαίμονας τῆς κολάσεως, ἀλλὰ ἀγέλους προσευχομένους.

Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, διὰ τὴν ὁποῖαν ἐθουσιάσθη ὁ Κύριος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, μὲ τὸ ἐνδοξον παρελθόν του εἶναι ἡ χυδαία αὐτὴ σοδομικὴ σαρκολατρεία τῆς ἐποχῆς. Ἄς ὑψώσωμεν λοιπὸν τὴν ἀσπίδα τῆς σεμνότητος, ὡς θάλλον Σωτηρίας.

Ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελικοὺς θησαυροὺς ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

(Ἰωάν. 9. 1-38)

Τὸ πολυτιμότερον ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀναμφισβητήτως τὸ φῶς. Φαντασθῆτε μίαν περίοδον τῆς ζωῆς μας χωρὶς φῶς· ὅλα αὐτομάτως ἀποχρωματίζονται. Ὅλα βυθίζονται εἰς σκότος πυκνὸν καὶ βαθύ. Καὶ μέσα εἰς τὸ σκότος αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος ἀσφυκτιᾷ, παλαίει, ἀγωνιᾷ. Τὸ σκότος αὐτὸ εἰς δύο περιπτώσεις πραγματοποιεῖται: ἢ ὅταν ἐκλείψῃ ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, ὁ ἥλιος, ἢ ὅταν καταστραφῶν τὰ ὄργανα τῆς ὁράσεως, οἱ ὀφθαλμοὶ Ἀπειρώς θλιβερώτερα, ἀσυγκρίτως ἐπικινδυνότερα εἶναι ἡ φρικτὴ κατάστασις τοῦ πνευματικοῦ σκότους. Τὸ πνευματικὸν σκότος ὄχι μόνον καταδικάζει τὸν ἄνθρωπον, ἐφ' ὅσον ζῇ, εἰς μίαν ἀποκτήνηωσιν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀποθάνῃ τὸν καταδικάζει εἰς τὴν αἰώνιον καὶ ἀτελεύτητον κόλασιν.

Πνευματικὸν σκότος! Ἡ ἁμαρτία. Πόσον χαρακτηριστικὰ ἀποδίδει τὸ νόημα αὐτὸ ἡ μεγάλη ποιήτρια, ἡ Κασσιανή, εἰς τὸ περίφημον τροπάριον τῆς Μ. Τρίτης!

«Νύξ μοι ὑπάρχει ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος ἔρωσ τῆς ἁμαρτίας». Κυριολεκτικῶς ὁ ἁμαρτωλὸς δὲν βλέπει! Βλέπει ὁ κλέπτης τὴν ἀδικίαν, ποῦ διαπράττει; Βλέπει ὁ ἀσελγὴς τὸν βοῦρνον εἰς τὸν ὁποῖον πίπτει; Βλέπει ὁ μέθυσος τὴν κτηνωδίαν εἰς τὴν ὁποῖαν καταβαραθροῦται; Αἰτία τοῦ σκότους αὐτοῦ τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἡ καταστροφὴ τῶν πνευματικῶν ὀφθαλμῶν. Οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει, ἐὰν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Σώματος δύνανται νὰ ἴδωσιν βελόνην, εἰς χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἐρριμμένην. Ὁ πνευματικῶς τυφλὸς δὲν δύναται νὰ

ἴδῃ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, νὰ θαυμάσῃ τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.

Τι καταστρέφει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς; ὁ ἐγωϊσμός, τὸ ἀδελφοκτόνον μῖσος, ἡ κακία, ἡ διαφθορά.

Χαρὰ καὶ θρίαμβος φωτός ἢ ἀρετῇ καὶ ἡ χριστιανικὴ πίστις! Χαρὰ καὶ θρίαμβος. ἐξασφαλίζουσα εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ἀγίαν μακαριότητα τῆς παρουσίας ζωῆς, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τὴν ἀτελεύτητον αἰωνιότητα τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Τυφλοὶ ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ μίσους οἱ Φαρισαῖοι! Δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἴδωσιν τὸ μεγαλεῖον τοῦ συντελεσθέντος θαύματος. Κατηγοροῦν τὸν εὐεργέτην καὶ ἀποτολμοῦν τὴν διάπραξιν τοῦ ἀπαισιωτέπου ἐγκλήματος, νὰ καταστήσουν ἀχάριστον καὶ ἀγνώμονα τὸν εὐεργετηθέντα. Προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὸν ἀναβλέψαντα τυφλόν, ὅτι ὁ εὐεργέτης ὑπῆρξε ἁμαρτωλὸς ἀνάξιος τῆς εὐγνωμοσύνης του. Προσπαθοῦν νὰ στραγγαλίσουν τὴν ἀλήθειαν! Ὁ σὸν ὅμως χυδαῖο καὶ εὐτελεῖς εἶναι οἱ Φαρισαῖοι, τόσον ὑπέροχος εἶναι ὁ ἰαθεὶς τυφλός!

Ἀγωνίζεται ἐναντίον τοῦ ψεύδους καὶ τῆς συκοφαντίας ὑπεραμύνεται τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου. Καὶ εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν ἁμαρτωλῶν σκέψεων ἀντιπροβάλλει τὴν ἀπλὴν καὶ ἀπερίφραστον φωνὴν τῶν γεγονότων. «Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστίν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω» καὶ ἄλλοθι πάλιν «ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστίν, ὅτι ὁμοῖς οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστίν, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς· οἶδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐὰν τις θεοσεβῆς ἦ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιεῖ, τοῦτο ἀκούει· ἐκ τοῦ αἵωνος οὐκ ἠκούσθη, ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν, οὐδέν».

Πρωτοφανὴς δύναμις ὁμολογίας! Ἡρωϊκὴ Μάχη διὰ τὴν ἀλήθειαν! Καὶ ὁ ὑπέροχος αὐτὸς ἥρωας ποῖος; ἕνας πρῶην τυφλός, ἕνας ἀγράμματος ἐπαίτης, ἕνας ἀπόκληρος τῆς ζωῆς! Τί ὁμιλεῖ εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἐκινεῖ τὰ χεῖρά του; Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη του!

Ἐπλήρωσε ἀκριβὰ τὰ συναισθήματα αὐτὰ «Ἐξέβαλλον αὐτὸν ἔξω» οἱ ὑποκριταὶ καὶ οἱ φαρισαῖοι. Ἐπρωτίμῃσε ὅμως τὸν ἀποκοινωνισμὸν τοῦ αὐτοῦ, ἐπρωτίμῃσε νὰ γίνῃ περίγελος καὶ διωκώμενος, παρὰ νὰ προδώσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εὐεργεσίαν!

Δικαστὴς ὁ τυφλὸς ἐπαίτης. Δικαστὴς διὰ νὰ δικάσῃ ὅλους τοὺς δειλοὺς καὶ εὐτελεῖς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δι' ἄνθρωπινον δόξαν ἢ μικρὰ εὐτελεῖ ὀλικά κέρδη ἀρνοῦνται τὸν Χριστόν, τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ζωὴν τῆς Ἀρετῆς, τὴν καλωσύνην.

Παραθέτομεν τοὺς λόγους τοῦ Ἱεροῦ Χρυσόστομου ἐκ τῆς ἐρμηνείας τῆς σχετικῆς περικοπῆς. «Ταῦτα δὲ ἀναγέγραπται, ἵνα καὶ ἡμεῖς μιμώμεθα· εἰ γὰρ ὁ ἐπαίτης, ὁ τυφλός, ὁ μηδὲ

ἐωρακῶς αὐτὸν τοσαύτην εὐθέως παρρησίαν ἐπεδείξατο πρὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ παρακλήσεως, πρὸς ὁλόκληρον δῆμον στάς, φονῶντ' αὐτὸν καὶ δαιμονόντα, καὶ μαινόμενον καὶ ὑπὸ τῆς ἐκείνου φωνῆς βουλόμενον καταδικάσαι τὸν Χριστόν, καὶ οὐκ εἶκεν, οὐδὲ ὑπεχώρησεν, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας ἀπάσης αὐτοὺς ἐπιστόμισε, καὶ εἵλετο βληθῆναι ἔξω μᾶλλον, ἢ προδοῦναι τὴν ἀλήθειαν, πόσω μᾶλλον ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐν πίστει ζήσαντας, τοὺς μυρία θαύματα διὰ τῆς πίστεως ἐωρακότας, τοὺς μελίζονα εὐεργετηθέντας ἐκείνου, καὶ τοὺς ἐνδον ὀφθαλμοὺς ἀναβλέψαντας, καὶ τὰ ἀπόρρητα θεασάμενους μυστήρια, καὶ εἰς τοσαύτην κληθέντας τιμὴν, ἀπασαν παρρησίαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπιδείκνυται χρὴ πρὸς τοὺς ἐγκαλεῖν ἐπιχειροῦντας καὶ λέγοντας τί κατὰ Χριστιανῶν καὶ ἐπιστομίζειν, ἀλλὰ μὴ συγγινώσκειν ἀπλῶς! Δυνησόμεθα δὲ τοῦτο ποιεῖν, ἐάν καὶ παρρησίαν ἔχωμεν, καὶ ταῖς γραφαῖς προσέχωμεν, καὶ μὴ παρέργως αὐτὰ ἀκούομεν» (ὁμιλία ΝΗ' εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Θ'. κεφαλαίου τοῦ κατὰ Ἰωάννην).

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται

Ὁ Κύριός μας εἶναι ὁ Φωτοδότης μας, μᾶς χαρίζει μίαν ζωὴν ἀπλήν, ὥραϊαν, εὐτυχίαν. Μᾶς χαρίζει τὸ πᾶν. Καθῆκον μας ἀλλὰ καὶ συμπέρον μας εἶναι νὰ αἰσθανώμεθα ἀπεριόριστον πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, εὐγνωμοσύνην, σεβασμόν.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Μὲ τὸ κατωτέρω ἀναδημοσιευόμενον ἄρθρον τοῦ διαπρεποδὸς καθηγητοῦ καὶ τέως πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀπ. Δασκαλάκη, δὲν ἐπιδιώκομεν νὰ ἀποσπάσωμεν τὴν δικαίωσιν τοῦ ἀγῶνος ποῦ διεξάγωμεν ἡ προστάθειά μας εἶναι εὐρύτερα.

Θέλομεν νὰ ταράξωμεν τὰ λιμνάζοντα ὕδατα τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου καὶ νὰ ἀποκαλύψωμεν πόσον ὀλεθρον φέρουν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν αἱ κοσμοπολιτικαὶ ἰδέαι τῶν διαφόρων παγκοσμίων συμβουλίων. Ἡ βασικὴ ἰδέα τοῦ ἄρθρου ὅτι ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἑννοιαὶ συνάλληλοι, ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἰδικόν μας πιστεύω. Μετὰ δὲ ἀπὸ τὰ ραγδαῖα γεγονότα τῶν ἡμερῶν μας εἰς οὐδένα τίμον Ἑλληνα μένουν περιθώρια δράσεως ἐκτὸς ἀπὸ τὴν συσπείρωσιν γύρω ἀπὸ τὸν αἰωνόβιον κορμὸν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας.

Ὅταν ὁ Ἀγγλικανὸς ὑποστηρίζει μετὰ φανατισμοῦ τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν πλάνην του καὶ στηρίζει τὸ ἀποικιακὸν καθεστὼς τῆς πατρίδος του, ὁ Ἕλλην ὅστις καὶ τὸ δίκαιον ζητεῖ καὶ τὴν ὀρθὴν πίστιν ἔχει, τί πρέπει νὰ κάμῃ; Ἀλλὰ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ποῦ διατυπώνεται σαφέστατα εἰς τὸ κατωτέρω ἄρθρον, ἀπὸ ἀνθρώπου ὅστις οὐδεὶς τυχαῖος εἶναι, οὔτε παλαιολογολογίτης.

Atlantis Sunday

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΚΑΙ Η ΚΥΠΡΟΣ

Τοῦ συνεργ. μας Καθηγητοῦ κ. Ἀπ. Β. Δασκαλάκη

Γίνεται πολὺς λόγος, διὰ τὸν ῥόλον τὸν ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ παίξῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς γκαγκστερικῆς ἀπαγωγῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου ὑπὸ τῶν Ἀγγλων τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν». Μερικοὶ μάλιστα μὲ ἱκανὴν ἀφέλειαν, ἐπωφελοῦμενοι καὶ μιᾶς πλατωνικῆς διαμαρτυρίας ἢ ὁποία ἐξεπέμφθη ἀπὸ τὴν Γενεύην, ἐφαντάσθησαν ὅτι ἦτο δυνατόν διὰ τοῦ παγκοσμίου συμβουλίου ἐκκλησιῶν νὰ πεισθῇ ἡ Ἀγγλία πρὸς ἄρσιν τῆς ἐκτοπίσεως καὶ ἀποκατάστασιν τοῦ Ἐθνάρχου τῆς Κύπρου εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικόν του θρόνον.

Οὐδέποτε ἐτρέφαμεν ἐλπίδας εἰς τὸ συμβούλιον αὐτὸ τῶν ἐκκλησιῶν διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Κύπρου. Τὸ συμβούλιον τοῦτο, δεσπόζεται ὑπὸ τῶν ἀγγλικανῶν. Ἡ Ἀγγλικανικὴ ἐκκλησία τῆς Μεγάλης Βρετανίας κυριαρχεῖται ἀπὸ παραδόσεως ὑπὸ φαντατικῶν σωβινιστικῶν ἀγγλικῶν αἰσθημάτων. Οἱ ἡγέται τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, πρὶν ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐκκλησιαστικοὺς ἀρχηγοὶ εἶναι ἀρχηγοὶ τοῦ ἀγγλικοῦ ἐθνικισμοῦ καὶ τῆς ἀποικιακῆς ἰδέας, ἢ ὁποία κατετυράννησε κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ἐξαναπολυνθεὶ νὰ καταταυρανῇ τόσους λαούς. Δὲν σκέπτονται ὥς ἐκπρόσωποι μιᾶς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὥς ἄγγλοι. Τὸ ἀπέδειξαν αὐτὸ πολλάκις κατὰ τὸ παρελθὸν ἀλλ' ἰδιαιτέρως τώρα εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Κύπρου. Δὲν συνεκινήθησαν διόλου ἀπὸ τὰ δεινοπαθήματα τῶν Κυπρίων, ἀπὸ τοὺς βιασμούς παρθένων ὑπὸ Ἀγγλων στρατιωτῶν, ἀπὸ τοὺς ἐγκλεισμούς ἀμάρχου πληθυσμοῦ εἰς χιτλερικά στρατόπεδα, ἀπὸ τοὺς φόνους καὶ τὰς μαστιγώσεις ἀνηλικίων μαθητῶν καὶ ἀπὸ ἄλλα βάρβαρα καὶ τυραννικὰ μέτρα τῆς κυβερνήσεώς των τὰ ὁποῖα ἀντίκεινται ὄχι μόνον πρὸς τὰς στοιχειώδεις ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς βασικὰς ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἐπράξαν ἦτο νὰ ἀποπειραθοῦν δι' ἐπιστολῶν καὶ ἄλλων παρασκευασιῶν ἐνεργειῶν νὰ πείσουν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μακάριον νὰ παύσῃ ἢ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινήσῃ εἰς τὴν Κύπρον, διότι αὐτὸ ἐξυπηρετεῖ τὴν κυβερνήσιν των. Ὁ δὲ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ὑόρκης ἀπετόλμησε καὶ δι' ἐγκυκλίου ἀκόμη νὰ ἐπικρίνῃ τὴν συμπαράστασίν μας, ὥς ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀνωτάτου πνευματικοῦ Ἰδρύματος τῆς Χώρας μας, τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνος τῶν ἀδελφῶν μας Κυπρίων.

Γενικῶς δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι τὸ λεγόμενον «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» —τὸ ὁποῖον ἄλλωστε δὲν εἶναι παγκόσμιον —δεσπόζεται ὑπὸ τῶν ἀγγλικανῶν καὶ διαμαρτυρομένων, κατ' ἐξοχὴν τῆς Μεγάλης Βρετανίας, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον τῶν ἄλλων κρατῶν ὡς καὶ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης τῶν ὁποίων ἡ πολιτικὴ εἶναι στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τὴν ἀγγλικὴν πολιτικὴν. Ἡ ἐπιμονὴ των διὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν Ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν εἰ-

ναί ἓνα εἶδος στάτικης στά μάτια, διὰ τὴν καλύπτεται ὁ ἀγγλο-προτεσταντικὸς χαρακτὴρ καὶ νὰ παρέρχεται ἡ ἐντύπωσις παγκοσμίου Χριστιανικοῦ ὁργανισμοῦ. Ἄλλωστε καὶ δογματικῶς διερωτώμεθα πῶς συμβιβάζεται ἡ στενὴ αὐτὴ συνεργασία τῶν ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν μετὰ τῶν ἀγγλο-προτεσταντικῶν, δεδομένου ὅτι αὐτοὶ ἀρνοῦνται τὴν θέσιν τῆς Θεομήτορος καὶ πολλὰ ἄλλα βασικά δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀληθὲς εἶναι ὅτι διαθέτουν μεγάλα χρηματικά ποσὰ διὰ τῶν ὁποίων ἀσκοῦν μίαν φιλανθρωπικὴν δραστηριότητα. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα ποῦ μᾶς ἀπασχολεῖ δὲν εἶναι ὑλικὸν καὶ φιλανθρωπικόν, εἶναι ἠθικὸν καὶ ἐθνικόν.

Θὰ ἠδύνατο νὰ διαφυσθῶμεν ἐκ τῶν πραγμάτων καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸ παγκόσμιον συμβούλιον ἐκκλησιῶν μίαν ἐνεργὸν δραστηριότητα, ὡς διατυμπανίζεται ὑπὸ τινῶν ἐνταῦθα ἐνδιαφερομένων ὑπὲρ τῆς ἀμέσου ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ὁρθοδόξου Κυπριακῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἄλλωστε εἶναι μέλος τοῦ συμβουλίου τούτου. Δυστυχῶς φοβούμεθα ὅτι τοῦτο δὲν θὰ συμβῇ ποτέ, οὐδὲν κἄν θὰ ἴδῃ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος μία ἐντονος ἀποδοκιμασία κατὰ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως διὰ τὸ διαπραχθὲν ὑπ' αὐτῆς ἀνοσιούργημα. Ἀλλ' ἂν δὲν γίνῃ τοῦτο, αἱ ὁρθόδοξοι ἐκκλησίαι δὲν δύναται νὰ ἔχουν θέσιν εἰς τὸ παγκόσμιον συμβούλιον ἐκκλησιῶν. Ἰδιαιτέρως ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οἱ ἀνώτεροι λειτουργοὶ αὐτῆς ὡς καὶ οἱ καθηγηταὶ τῶν Θεολογικῶν μαθημάτων καὶ ἄλλοι θεράποντες τῆς ἐλληνικῆς Ὁρθοδοξίας, ὀφείλουν νὰ ζητήσουν ἐπιτακτικῶς τοῦτο καὶ ἐντὸς ὁρισμένης προθεσμίας. Ἄν δὲν γίνῃ, ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία *ὀφείλει νὰ παύσῃ ἀμέσως νὰ εἶναι μέλος*, πάντες δὲ οἱ καθ' ὅσον δὴποτε τρόπον, Ἕλληνες ὁρθόδοξοι ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται καὶ ἐπιστήμονες ὀφείλουν ν' ἀποκηρύξουν τὸ συμβούλιον τοῦτο καὶ νὰ διακόψουν πᾶσαν συνεργασίαν μετ' αὐτοῦ. Τοῦτο ἐπιβάλλει ὀχι μόνον ἡ ἐθνικὴ τῶν ὑπόστασις, ἀλλὰ καὶ ἡ ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ τῶν συνειδήσεων. Καὶ ἐπὶ τέλους καιρὸς εἶναι νὰ μάθωμεν ἂν πρὸ παντὸς ἄλλου εἴμεθα Ἕλληνες ποιοῦντες καὶ ἀγωνιζόμενοι διὰ τὸ ἔθνος μας καὶ Χριστιανοὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν Ὁρθόδοξον θρησκείαν μας, ἢ διασωσάμενοι τῶν κοσμοπολιτικῶν διασκέψεων, καθιστάμενοι χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ τὸ ἀντικυφθῶμεν, θεράποντες τῆς ἐξυπηρετήσεως τὴν ἀντικυπριακὴν πολιτικὴν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως — Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας.

ΑΠ. Β. ΛΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Ἀρκιεπίσκοπον Πατριάρχην Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Ἀρκιεπίσκοπον Πατριάρχην Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΤΟ ΦΡΕΑΡ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

Ἡ πόλις Σιχάρ ἢ Συχέμ τὴν ὁποίαν ὁ Εὐαγγελιστὴς ἀναφέρει ἐν τῷ Ἰ. Εὐαγγελίῳ, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν μεταβάς ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν του συνήντησε τὴν Σαμαρεῖτιδα παρὰ τῆς ὁποίας ἐζητήσῃ νὰ πῇ ὕδωρ λόγῳ τῆς ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας δίψης εἶναι ἡ σημερινὴ πόλις Νεάπολις ἀπέχουσα 65 χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ. Τὰς παρ' αὐτὴν ἀπεράντους πεδιάδας ἡγόρασεν ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ ἀπὸ τὸν Ἑμὼρ τὸν πατέρα τοῦ Συχέμ, ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Μεσοποταμίαν τὸ 1739 π.Χ. καὶ τὰς ἐχάρησεν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ. Ἐκεῖ ὁ Ἰακώβ ἀνέσχετο τὸ ἔκτοτε ἱστορικὸν γένεον φρέαρ, διὰ τὸ πίνον ὕδωρ αὐτὸς καὶ αἱ οἰκογένειαι αὐτοῦ καὶ τὰ θρόσματα αὐτοῦ, ὡς λέγει ἡ Γραφή, Κεῖται δὲ μετὰ τῶν ἱστορικῶν δειρῶν Γεβὰλ καὶ Γαριζίν.

Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ φρέαρ συναντηθεὶς μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος ὁ Ἰησοῦς ἀνέπτυξεν αὐτῇ τὰ περὶ τῆς πνευματικῆς λατρείας, τῆς ἀληθείας καὶ τῆς προσκυνήσεως τοῦ Θεοῦ, εἰπὼν· «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς Προσκυνούντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» ἐπιμαρτυρήσας συγχρόνως· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός· «Ἐγὼ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι».

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἐκείνων χρόνων καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων ἕως τῆς σήμερον οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν αὐθεντικότητα τοῦ ἱεροῦ τούτου Φρέατος, ἀλλ' ἐτιμᾶτο καὶ εὐλαβεῖτο παρὰ πάντων καὶ παρ' αὐτῶν ἔτι τῶν προχριστιανικῶν λαῶν, πολλῶν δὲ μᾶλλον παρ' ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν ὡς καθ' ἁγίασθέντος παρ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Κ. ἢ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν, ὅτε ἡ πρώτη χριστιανὴ Βασίλισσα Ἀγία Ἑλένη ζέοντι μετέβη εἰς τὴν θεοβαδιστὴν Ἀγίαν Γῆν ἵνα εὕρῃ τὸν τίμιον Σταυρὸν καὶ προσκυνήσῃ τοὺς Ἱεροὺς ἐκείνους Τόπους (326—336) ἠῆλθε καὶ εἰς Συχάρ ἵνα πῇ ἀπὸ τὸ αἶδιον ἐκείνο ὕδωρ τὸ πλῆθον πταίσματα καὶ καθαῖρον νοσήματα, καὶ ὡς εἰκός, πρώτη φροντίδι ἀνήγειρε περικαλλὴ Ναὸν, μεγάλης βασιλικῆς, περιλαβοῦσα τὸ ἱερὸν Φρέαρ ἐντὸς αὐτῆς, μήκου μὲν 43 μ. πλάτους δὲ 25, ὡς ἐκ τῶν ἀρχαίων σημείων δείκνυται. Τὸ σπουδαῖον καὶ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον εἶναι, ὅτι, παρὰ πᾶσαν, περὶ καταστροφῆς παντὸς Χριστιανικοῦ Μνημεῖον, ἀρχὴν αὐτῶν, τὸ σεβάσμιον τοῦτο Μνημεῖον ἠδεδόθησαν καὶ διεφύλαξαν ἀκέραιον καὶ οἱ Πέρσαι (610) καὶ οἱ Ἀραβες (637) καὶ αἱ ἀπειράριθμοι ὀρδαὶ τῶν Σαρακηνῶν.

Ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Ἰουστινιανὸς (482—566) εὐλαβεῖς κινούμενος, ἐζήτησε παρὰ τοῦ τότε Ἱεραρχοῦ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἔλαβε τὸ περιστόμιον τὸ Φρέαρ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκαδέσθη ὁ Θεάνθρωπος ὅταν συνδιελέγετο μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος καὶ ἐπαφέρει εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ Νάρθηκι τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας ὑπάρχοντος καὶ σήμερον ἔτι φρέατος.

Ἀπέστειλε δὲ εἰς ἀντάλλαγμα αὐτοῦ πλοῦσια δῶρα καὶ χρυσόν, κατακοσμήσας ἅμα τὸν Ναὸν πολυτελῶς. Ἀλλ' ὁ ἀπεινὸς Χάκεμ (1009) ὁ οὐδενὸς ἱεροῦ μνημεῖον φεισθεὶς καὶ τὰ πάντα διὰ πυρὸς

καί σιδήρου διελθών ἀφοῦ ἤρπασε καὶ ἐδήλωσε πᾶν πολύτιμον ὑπόρχον κα ἐκρήμνισε καὶ τὸν ναὸν τοῦτον μεταβαλὼν αὐτὸν εἰς θλ. βερά ἐρείψα.

Καὶ μόνον κατὰ τὸν ΙΒ'. αἰῶνα ὅτε οἱ Σταυροφόροι ἐκστρατεύσαντες ἀπὸ τὴν Δύσιν διὰ νὰ ἀπελευθερώσουν τοὺς Ἀγίους τόπους ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἀγαρηνῶν, ἀνηγέρθη καὶ πάλιν (1154) ἐπὶ τοῦ φρεάτος τοῦτου καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἐρείπσιων νέος ναὸς ὑστερῶν ὁμῶς κατὰ τὰς διαστάσεις καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ πρώτου. Ἀλλὰ καὶ ὁ ναὸς αὐτὸς κατεστράφη ὁλοσχερῶς ὀλίγον ἀργότερον (1187) ὑπὸ τῶν Ἀράβων, ἔνεκα τοῦ μεγάλου μίσους τὸ ὁποῖον ἔκπαλαι αἰσθάνονται οὗτοι κατὰ τῶν φράγκων.

Ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων χρόνων ἡ γεγραρὰ Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότης ἡ ἀείποτε ἐπαγουπνοῦσα καὶ κηδομένη πάντων τῶν σελτῶν καὶ Πανιέρων προσκυνημάτων κατώρθωσε νὰ ἀνεγείρῃ (1907) ἐπὶ τῶν θεμελίων τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Ἑλένης ὡραίον ναόν, χρησιμοποίησας πάντα τὰ ἐναπομείναντα ὀλικά ἐκ τοῦ σωροῦ τῶν ἐρείπσιων κίονων, κιονοκρανῶν κλπ. καὶ προσδαπανήσας τεράστια ἐπὶ τοῦτο ποσά. Τὸ ἱερὸν φρεῖον εὐρίσκειται ὑπὸ τὸ Ἅγιον Βῆμα ἐν εἰδικῇ κρύπτῃ εἰς ἣν κατερχόμεθα διὰ δύο παραλλήλων κλιμάκων ἐξ 7 βαθμίδων ἐκάστης. Τὸ βάθος τοῦ φρεάτος ἀρχικῶς ἦτο 34 μ. Σήμερον ὁμῶς μετὰ σχετικὴν ἐπιχωμάτωσιν εἶναι 27 μ. μετὰ διάμετρον 3 μ.

Εἰς τὸν Ν. τοῖχον εἶναι ἀνηρτημένη ἀρχαία προχριστιανικὴ ἐποχὴς λιθίνη πλάξ ἀναγράφουσα τὸν Δεκάλογον τοῦ Μωϋσέως εἰς τὴν ἑβραϊκὴν.

Ἡ σημερινὴ πόλις ἀριθμοῦσα τὰς 20000 καὶ πλέον κατοίκων τὸ πλεῖστον μωαμεθανῶν, εἶναι σχετικὴ νέα μὲ ὡραίους δρόμους καὶ ἐμπορίον εἰς βιομηχανίαν αὐξοῦσαν εἰς γεωργικὰ καὶ κτηνοτροφικὰ εἶδη, διότι ἀνέθορον ἐκ τῶν ἐρείπσιων τῶν μεγάλων σεισμῶν τοῦ 1927 ὅτε κατεστράφη καὶ ὁ τροῦλλος τοῦ Ι. Ναοῦ τοῦ Π. Τάφου. Καὶ ὁ εὐλαβὴς προσκυνητὴς μεταβαίνει εἰς προσκύνησιν μεταλαμβάνει τῶν ἀειροῦτων ναμάτων τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου φρεάτος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ ὡς πάλαι ποτὲ καὶ ἡ σώφρων γυνὴ τῆς Σαμαρείας.

B. M. ΣΠΑΘΥΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἐκεῖνος ποὺ νομίζει ὅτι ἡ κοσμικὴ σοφία εἶναι ὅλη ἡ σοφία τοῦ κόσμου, αὐτὸς δὲν θ' ἀξιωθῇ ποτὲ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀληθινὴν σοφίαν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Διὰ νὰ γνωρίσῃ δὲ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ θὰ πρέπει νὰ ἀποτινάξῃ καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν γνώσιν ποὺ ἀπέκτησε.

Διότι μόνον ἐκεῖνος ποὺ ἀκολουθεῖ καὶ καθοδηγεῖται ἀπὸ τοὺς μύστας τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ ἔρχεται πλησίον τῆς πολιτείας τοῦ Πνεύματος. Καὶ μόνον αὐτὸς γνωρίζει τὴν σοφίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν ὁποίαν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἤμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ. Καὶ τότε μόνον γίνεται σοφός.

Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος

Ἡ ἑορτὴ τῆς 1 Ἰουνίου

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΣ

Μιά ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας μορφὰς τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν Β' αἰῶνα ἐγεννήθη εἰς τὴν Φλαβίαν Νεάπολιν τῆς Παλαιστίνης. Ὑπῆρξεν στοχαστικὸς καὶ εὐφυὴς νέος ὅστις προσεπάθη νὰ λύσῃ τὰ μυστήρια τοῦ κόσμου καὶ νὰ κατανοήῃ τὴν ἐννοιαν τοῦ Θεοῦ. Ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει, ὁ φιλοσοφικὸς δηλ. στοχασμὸς τῶν Ελλήνων, τὸν ὠδήγει μέχρις ὠριμένου σημείου ἀλλὰ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο δὲν ἦτο τὸ τέρμα.

Τὸ τέρμα αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ τὸ γνωρίσῃ μετὰ τὴν μελέτην τῆς Ἀγ. Γραφῆς. Ἡ θεὰ σοφία τῶν Προφητῶν, τῶν Εὐαγγελιστῶν καὶ Ἀποστόλων ἤναψε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ τὸν θεῖον καὶ πνευματικὸν ἔρωτα πρὸς τὸν Χριστόν.

Ὁ διωκόμενος χριστιανισμὸς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νεαροῦ φιλοσόφου Ἰουστίνου εὗρε ἕναν μεγάλον ἀπολογητὴν. Τὰ ἐπιχειρήματά του θριμχίζουσιν τὰς μικροψύχους Ἰουδαϊκὰς ἀντιδράσεις καὶ ξεσκεπάζουσιν τὴν ἀδικίαν τῆς Ρωμαϊκῆς Πολιτείας εἰς βάρος τῶν χριστιανῶν. Εἰς τὴν Ρώμην μάλιστα, ὅπου ἱδρυσεν καὶ ἰδικὴν του σχολήν, ἔρχεται ἀντιμέτωπος μετὰ τὸν συρφετὸν τῶν διεφθαρμένων εἰδωλολατρῶν φιλοσόφων. Τὰ κτυπήματά του πλήττουν εἰς τὴν καρδίαν τὸν κόσμον τῶν ψευδῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνηθικῶν ἀνθρώπων. Ὁ Ἰουστίνος εἰσάγει διὰ τῆς θύρας τῆς πίστεως ὅλο καὶ περισσὸν τέρους ἀνθρώπους εἰς τὴν νέαν θρησκείαν. Ὁ παλαιὸς κόσμος κλονίζεται. Καὶ ἐνῶ τὸ ἐρειπωμένο κτίριον ἔχει πάρει φωτιὰ ἀπὸ ὅλας τὰς πλευράς, οἱ ἁμαρτωλοὶ ἔνοικοι δὲν εὐρίσκουν ἄλλην σωτηρίαν ἀπὸ τὴν δολοφονίαν τοῦ μεγάλου Ἰουστίνου.

Ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Κρήσκης, παρασκευάζει εἰς τὸν Ἰουστίνον μαρτυρικὸν θάνατον. Ὁ Ἀπολογητὴς καὶ φιλόσοφος Ἰουστίνος τὴν 1 Ἰουνίου τοῦ 167 γίνεται καὶ μάρτυς. Τὰ ἔργα τοῦ Ἰουστίνου διακρίνονται διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν ἰδεῶν καὶ διὰ τὸ ρωμαλέον ὅφος τοῦ λόγου. Ὁ διάλογος πρὸς Τρύφωνα εἶναι μίαν συζήτησιν διεξαχθεῖσαν μετὰ τὸν ἐπισημότατον Ἰουδαῖον Τρύφωνα. Αἱ δύο ἀπολογίαι τοῦ πρὸς τοὺς Ρωμαίους, ἡ μία πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Ἀντωνίνον καὶ ἡ ἄλλη πρὸς τὴν Σύγκλητον, ὑπερασπίζουσιν εὐθαρσῶς τοὺς χριστιανούς.

Ὁ Ἰουστίνος θεωρεῖ ὅτι ἡ ἀρχαία φιλοσοφία δὲν εἶναι ἔξω ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τῆς θείας οἰκονομίας. Ἡ προετοιμασία δηλ. τῆς ἐλεύσεως εἰς τὸν κόσμον τοῦ Κυρίου ἐγένετο καὶ μετὰ τὴν Π.Δ. καὶ μετὰ τὴν φιλοσοφικὴν σκέψιν. Βεβαίως αἱ ἀλήθειαι τῆς φιλοσοφίας εἶναι σχετικαὶ ἐνῶ ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια εἶναι ἡ ἀποκαλυφθεῖσα διὰ τοῦ Σωτῆρος.

Ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς Ἰουστίνος ἐτίματο πολὺ ἀπὸ τοὺς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς πρότυπον φιλοσοφημένου καὶ ὁρθοδόξου ἀνδρός.

Νεκρολογία

Εἰς τὰς 11 τοῦ λήγοντος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν τῷ ἱερῷ Ἐσυχαστηρίῳ τῶν Ἀγίων Θεοδώρων τῆς Πάρου ὁ πολὺς Ἀρχιμανδρίτης Αὐξένιος Οἰκονομίδης.

Ἐγεννήθη τῷ 1877 ἐν Καρυῖ τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἀφιέρωθη εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Κυρίου ἀπὸ τῆς μικρᾶς τοῦ ἡλικίας.

Ἐπὶ δὴ τῶν διετελέσεν ἱερῶν τοῦ Ὑψίστου μὲ πολλὴν φόβον καὶ εὐλάβειαν ἐπιτελὼν τὰ ἱερατικά του καθήκοντα καὶ μετὰ ἐνθέου ζήλου ἐξυπηρετῶν τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ζηλωτὴς ὑπάρχων τῆς πατρώας εὐσεβείας μετ' αὐταπαρνήσεως ἐξυπερέτησεν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἀγῶνος τὰ παραρτήματα ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐσχάτως—ἀπὸ 10ετίας περίπου— τὴν ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἀγ. Θεοδώρων τῆς Πάρου καὶ τὰ παραρτήματα τῆς νήσου.

Πρᾶος καὶ ἀνεξίκακος. Μακροθύμος καὶ ζηλωτὴς τοῦ καθήκοντός του, ἀλλὰ καὶ μαχητὴς γνήσιος τῆς εὐσεβείας, ἐγνώριζε νὰ ἀνθίσταται καὶ νὰ μάχεται ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ πρὸς οἰκοδομὴν τῶν ψυχῶν τοῦ ποιμνίου του.

Κατὰ τὸν τελευταῖον διωγμὸν συνελήφθη μετὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς τῶν Βαθῶν καὶ τὴν Μ. Ἑβδομάδα ἔκαμεν εἰς τὰ κρατητήρια τῆς Σύρου, τὸ δὲ Πάσχα εἰς τὸ Τμήμα Μεταγωγῶν τοῦ Πειραιῶς, ἀπελαθεὶς εἰς Λάρισα. Καὶ πάλιν ἐπανήλθεν εἰς τὸ μικρὸν ποιμνίον του καὶ συνέχισε τὴν πνευματικὴν καὶ ἀσκητικὴν τοῦ ἀγῶνος εἰς τὸ ἐρημικὸν κελίον του, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐξήρχετο μόνον διὰ νὰ κάμῃ τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ διὰ νὰ ἐξομολογήσῃ τοῦ Χριστιανοῦ, Γαλήνης πάντοτε καὶ εἰρηνικὸς ἔφευγεν εἰς τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν χαρὰν τὴν πνευματικὴν. Συνελεγειόνησε διὰ τελευταίαν φοράν τὸ Ἀγ. Πάσχα καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἔκαμε ἐν τῷ Ἱ. Νεῷ τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν. Τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινισμοῦ ἡδιάθεσεν καὶ τὴν ἑβδομάδα τῶν Μυροφόρων παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὡς κατάκαρπος ἐλαία, μετὰ τῶν καρπῶν τῆς καλλῆς ὁμολογίας καὶ τῶν ἀγῶνων τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, τῆς διαρκοῦς προσευχῆς καὶ εὐχῆς μέχρι τῆς τελευταίας του ὥρας, παρέδωσε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ μισθοδοτοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ. Καὶ ἀφῆκεν εἰς μὲν τὴν ἀδελφότητα καὶ τὸν δὲ δούλους τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, οἱ ὅποιοι τὸν ἐγνώρισαν ὡς πνευματικὸν τῶν Πατέρων. Ἐπορεύθη τὴν μακαρίαν ὁδὸν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως καὶ ὁμολογίας, τὴν ὁδὸν τῶν Ὁσίων Πατέρων τῆς ἐγκρατείας τῆς εὐχῆς καὶ τῆς ἀγάπης εἰς τὸν μισθὸν τῶν καμάτων του ἐν οὐρανοῖς ὡς ἀληθὴς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, ὡς γνήσιος δοῦλος τοῦ Κυρίου. Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

Εἰς τὰς 7/5/56 ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Ἀγιοῦ Πάπας Παπαναστασίου ἐτῶν 52 εἰς Λουτοφί Θεῶν. Ὁ μεταστὰς ὑπῆρξεν ἕνας ἐκ τῶν πλέον θερμῶν ἀγωνιστῶν ἐγκατέλειπε εἰς τὴν οἰκογενεῖαν του καὶ τὰ ἀπορφανισθέντα τέκνα του τὸν θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν πατρικὴν εὐχὴν νὰ ἀκολουθοῦν τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας.

Χαράκησεις

Παρακαλοῦμεν τοὺς δροφίλους ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα δροφίλας, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς τῶν. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὅπουθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀναγνώσται τοῦ ἡμετ. Περιοδικοῦ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡγέρθησαν παρὰ πολλῶν παράπονα, διὰ μερικὰ ἄτοπα ἢ μᾶλλον ἀκατάλληλα ποῦ ἐγράφησαν εἰς τὸ ἱερὸν περιοδικὸν τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ὁμολογοῦμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι πράγματι δὲν ἔπρεπε νὰ γραφοῦν διότι τὸ περιοδικὸν μας αὐτό, ἐνδιαφέρεται κυρίως διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα συζητῇ καὶ ἐνδιαφέρεται πάντοτε διὰ πολὺ ὑψηλότερα καὶ Πνευματικὰ περιεχομένου ζητήματα καὶ ὄχι λεπτομερείας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν συζύγων καὶ τῶν ἰδιαιτέρων σχέσεων πρὸς ἀλλήλους κ.τ.λ., διὸ καὶ ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ πάντας τοὺς σκανδαλισθέντας.

Ἡ Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἡ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ ΤΩΝ ΕΝΟΡΙΩΝ ΜΑΣ

Ὁ ἱερὸς Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Κορυθαλλοῦ (Κιρχάλιου) διένειμεν κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Ἀγ. Πάσχα εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς Ἑνορίας (1000) χιλίας δραχμὰς εἰς μετρητὰ καὶ τρόφιμα

Ἡρετικὴ τοῦ βιβλίου

ἉΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΠΟΝΗΡΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ,

Βαρυσήματος δογματικὴ μελέτη τοῦ εὐλαβεστάτου Θεολόγου κ. Ἐτεοκλέους Θεοδωροπούλου. Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ὁ ἐξαιρετικὸς νέος ἀνασκευάζει ὅλας τὰς αἱρέσεις καὶ τὰς πλάνας τοῦ νεωτέρου αἱρεσιάρχου Θεοδώρου Λαναρᾶ.

Οὐδεὶς μέχρι τῶρα ἀπετόλμησε τοιαύτην ἀντεπίθεσιν. Δυνάμεθα λοιπὸν καὶ μόνον δι' αὐτὸ νὰ συγχαρῶμεν τὸν συγγραφέα καὶ νὰ ἐξηγηθῶμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ εἶναι πάντοτε ἄξιος τοιοῦτων ἀγῶνων. Τὸ βιβλίον του παρουσιάζει ἐξαιρετικὰς συγγραφικὰς ἀρετάς. Τόσον ἡ διάταξις τῆς ὅλης τοῦ βιβλίου, ὅσον καὶ ὁ τρόπος ἀνασκευῆς τῶν πλανῶν μαρτυροῦν ἐγκράτειαν τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, περὶ δαιμόνων καὶ ἀγγέλων. Ἡ δὲ τὴν τρόπον τινὰ διαλεκτικὴ μορφή τῆς ἀνασκευῆς (παρτίθεται χωρίον τοῦ Θ. Λαναρᾶ καὶ ἀνασκευάζεται) δίδει τὴν ἐντύπωσιν διαλόγου καὶ καθιστᾷ τὴν μελέτην εὐχάριστον.

Ὅλοι θὰ πρέπη νὰ τὸ ἀναγνώσωσι, διότι εἶναι ὅπλον ὑπερασπίσεως Ὁρθοδόξου πίστεως.

Διὰ τίθεται ἀπὸ τὸν ἐκδότην: Χαράλαμπος Συνοδινὸν Λέκκα 7—Ἀθήναι.

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ

Περὶ ἐγκρατείας τῆς γαστροῦς

Πρῶτον λοιπόν θὰ εἰπώμεν περὶ τῆς ἐγκρατείας τῆς κοιλίας ἣτις ἀντίκειται εἰς τὴν λαμαργίαν, περὶ τοῦ τρόπου τῶν νηστεῶν ὡς καὶ περὶ τῆς ποιότητος τῶν τροφῶν. Καὶ ταῦτα, οὐχὶ ἐξ ἰδίων θὰ εἰπώμεν, ἀλλ' ἐπειδὴ παρελάβομεν παρὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Οὗτοι λοιπόν, ὅχι ἓνα κανόνα νηστείας, οὔτε ἓνα τρόπον νὰ τρώγουν εἶχον, οὔτε τὸ αὐτὸ μέτρον παρέδωσαν δι' ὅλους, διότι δὲν ἔχουσιν ὅλοι τὴν ἀντοχήν, ἢ λόγῳ ἡλικίας, ἢ ἕνεκα ἀσθενείας, ἢ διὰ λεπτοτέραν συνήθειαν τοῦ σώματος. Ἀλλὰ μίαν συμβουλὴν παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς νὰ ἀποφεύγωμεν τὴν γαστρομαργίαν καὶ νὰ ἀποστρεφώμεθα τὸν ὑπερβολικὸν χορτοσμὸν τῆς κοιλίας. Τὴν δὲ καθημερινὴν νηστείαν ἐδοκίμασαν, ὅτι εἶναι ὠφελιμωτέρα καὶ περισσότερον ὑποβοηθοῦσα εἰς τὴν καθαρότητα, ἀπὸ ἐκείνην τὴν νηστείαν ἣτις διαρκεῖ μόνον, τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας, ἢ ἔστω καὶ μίαν ἐβδομάδα. Διότι λέγουσιν, ὅτι ἐκεῖνος ὅστις ὑπερμέτρως παρατείνει τὴν νηστείαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπίσης κατανάλσκει τὴν τροφήν. Ὡς ἐκ τούτου οὐδέποτε πρέπει νὰ ἐξασθενώμεν τὸ σῶμα, δι' ὑπερβολικῆς αἰτίας ὥστε νὰ καταντῇ ὀκνηρότερον διὰ τὰς πνευματικὰς ἀσχολίας. Ἀλλ' οὔτε καὶ μὲ μεγάλην ποσότητα τροφῶν νὰ τὸ καταβαρύνωμεν, ὥστε νὰ προκαλῇ εἰς τὴν ψυχὴν, ἀδιαφορίαν δι' ὅλα καὶ ἀποχαύνωσιν. Διότι πάλιν, δὲν δύνανται ὅλοι νὰ τρώγουν μόνον λάχανα, οὐδὲ ὄσπρια, οὐδὲ ὅλοι δύνανται νὰ τρώγῃσι μόνον ξηρὸν ἄρτον. Καὶ διὰ μὲν τὸν ἓνα εἶπον, Ἀγιοὶ Πατέρες, ὅτι ἐνῶ τρώγει δ' ὁ λίτρας ἄρτου, δὲν παύει νὰ πεινᾷ πολὺ, δι' ἄλλον δὲ εἶπον, ὅτι μίαν λίτραν ἂν φάγῃ, ἢ ἔστω ἐξ οὐγγίας θαυμάσια χορταίνεται.

Εἰς ὅλους λοιπόν, καθὼς προείπομεν, ἓνα ὅρον ἐγκρατείας παρέδωκαν τὸ νὰ μὴ ἐξαπατώμεθα μὲ τὸν χορτοσμὸν τῆς κοιλίας, οὐδὲ νὰ παρασυρῶμεθα ἀπὸ τὴν ἡδονὴν τοῦ λάρυγγος. Διότι, ὅχι μόνον ἡ διαφορὰ τῆς ποιότητος τῶν τροφῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ποσότης αὐτῶν ἀνάπτει συνήθως τὰ πεπυρωμένα βέλη τῆς πορνείας. Οἷας γὰρ δῆποτε τροφῆς πληρομένη γαστήρ, ἀσπασίας σπέρμα τίκει. Ἐξ ἄλλου, ὅχι μόνον ἡ κραυπάλῃ τοῦ οἴνου συνήθως τὴν διτίνοιαν μεθύσκει, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπερβολικὴ πόσις ὕδατος καὶ ὅλων τῶν τροφῶν ἡ ὑπερβολή, κάμνει ταύτην μαλθακὴν καὶ νυστάζουσαν.

Διὰ τοὺς Σοδομίτας, αἰτία τῆς καταστροφῆς τῶν δὲν ὑπῆρξεν ἡ κραυπάλῃ τῶν τροφῶν καὶ τοῦ οἴνου, ἀλλὰ ἡ πλησμονὴ τοῦ ἄρτου, κατὰ τὸν Προφήτην. Ἡ ἀσθένεια τοῦ σώματος δὲν ἀντίκειται πρὸς τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς, διὰν χορηγήσωμεν εἰς τὸ σῶμα ὅσα ἡ ἀσθένεια ἀπαιτεῖ καὶ ὅχι ὅσα ἡ ἡδονὴ θέλει. Τῶν τροφῶν ἡ χρῆσις γίνεται ὅσον νὰ διατηρεῖται εἰς τὴν ζωὴν, ὅχι ὅσον νὰ γίνῃς δοῦλος τῶν ὁρμῶν τῆς ἐπιθυμίας. Ἡ ἀνάλογος καὶ λογικὴ λήψις τροφῆς προσφέρει ὑγίαν εἰς τὸ σῶμα, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνωσύνην δὲν ἀφαιρεῖ. Ὁρος ἐγκρατείας καὶ ἀκριβῆς κανὼν παραδεδομένος παρὰ τῶν Πατέρων εἶναι οὗτος· ἐκεῖνος ὅστις τρώγει, ἔστω καὶ

ἂν ἐνυπάρχει εἰς αὐτὸν ἡ ὄρεξις νὰ φάγῃ περισσότερον, νὰ σταματᾷ καὶ νὰ ἀπομακρύνεται χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ χορτάσῃ.

Ὁ δὲ Ἀπόστολος εἰπὼν, «τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιῆσθε εἰς ἐπιθυμίαν», δὲν ἡμπόδισε τὴν ἀναγκαίαν φροντίδα τῆς ζωῆς, ἀλλ' ἀπηγόρευσε τὴν φροντίδα τῆς ἡδονῆς. Ἀλλωστε, πρὸς τελείαν κάθαρσιν τῆς ψυχῆς δὲν ἀρκεῖ μόνῃ ἡ ἀπὸ τῶν πλουσίων τροφῶν ἀποχὴ ἐὰν καὶ αἱ ἄλλαι ὄρεται δὲν συνδράμουν. Ἡ ταπεινότης, ἀρα διὰ τῆς ὑπακοῆς καὶ ἡ καταπόνησις τοῦ σώματος σημαντικῶς συμβάλλουσιν εἰς τὴν τῆς ψυχῆς τελείαν κάθαρσιν ὅταν συνυπάρχει μετὰ τῆς λιτότητος τῆς τροφῆς. Ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τῆς φιλαργυρίας, ὅχι μόνον δηλαδὴ νὰ μὴ ἔχῃς χρήματα ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ ἐπιθυμῇς νὰ ἀποκτήσῃς πρὸς τὴν κάθαρσιν τῆς ψυχῆς ὁδηγεῖ. Ἡ ἀπὸ τῆς ὀργῆς, τῆς λύπης τῆς κενοδοξίας τῆς ὑπερηφανείας ἀποχὴ τὴν καθόλου ψυχικὴν κάθαρσιν ἀπεργάζεται. Τὴν δὲ διὰ τῆς σωφροσύνης μερικὴν κάθαρσιν τῆς ψυχῆς, ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ νητεία ἐξαιρετικῶς κατορθώνει. Διότι ὅστις ἔχει κεκορεσμένην τὴν γαστέρα εἶναι ἀδύνατον νὰ πολεμήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πορνείας διὰ τῆς διανοίας του.

Ὡστε, πρῶτος ἀγὼν ἡμῶν πρέπει νὰ εἶναι νὰ συγκρατοῦμεν τὴν γαστρομαργίαν μας ὑποτάσσοντες τὰς ἐπιθυμίας τοῦ σώματος ὅχι δὲ μόνον διὰ τῆς νηστείας ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀργουσίας τῆς ἐργασίας καὶ τῆς μελέτης καὶ μὲ τὸ νὰ συγκεντρώωμεν τὸν νοῦν εἰς τὸν φόβον τῆς γέννης καὶ εἰς τὸν πόθον τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Περὶ τῆς πορνείας καὶ τῆς ἐπιθυμίας τῆς σαρκὸς.

Δεύτερος ἀγὼν ἡμῶν πρέπει νὰ εἶναι ὁ κατὰ τῆς πορνείας καὶ τῆς ἐπιθυμίας τῆς σαρκὸς, ἣτις ἀρχεται παρενοχλοῦσα τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀνασυγκρότησις τῶν παραρτημάτων μας προχωρεῖ μὲ γοργὸν ρυθμὸν. Ἀνωτέρω τὸ Ἐκκλησιαστικὸν τοῦ παραρτήματος μας Σπάτων Ἀττικῆς ἔχον εἰς τὸ μέσον τὸν ἱερέα τῶν Πατέρων Στέφανον.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Εἰδοποιήσεις

Παρακαλοῦνται τὰ παραρτήματα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ὅπως ἀποστείλουν τὰχιστα πλήρη πύνακα τῶν Ἐκκλησιῶν ὡς καὶ τῶν Ἐφημερίων αὐτῶν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Νίκης 33—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Τὸ Ἅγιον Ὅρος

Εἰς τὸ «Βῆμα» τῆς 6/6/1956 ἀναγράφεται ἐπιστολὴ βουλευτοῦ Χαλκιδικῆς προτείνουσα ἰδέους ἐνισχύσεως τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ πρὸ παντὸς συστηματικῆς καταπολεμήσεως τῆς μαστιζούσης τὸν Ἀθῶνα λειψανδρίας. Μόνον ἓνας τρόπος θὰ πλουτίσῃ τὰς σκῆτας καὶ τὰ κελλία τοῦ ἐπιγείου αὐτοῦ παραδείσου μὲ εὐγενεῖς καὶ ἐνσπέρτους ψυχὰς. Νὰ στοματήσουν οἱ ἀρμόδιοι νὰ ἐνοχλοῦν καὶ νὰ διώκουν τοὺς ζηλωτὰς πατέρας οἱ ὅποιοι διὰ λόγους συνειδήσεως δὲν ἀνέχονται ἢ το μνημόσυνον τοῦ Καινοτόμου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ ἐκδρομὴ τῶν μελῶν τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας»

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Παραλότου ἀρκεταὶ Κυρίαι καὶ δεοποινίδες, μέλη τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας» ἐξεδραμον εἰς τὴν γραφικὴν νῆσον Αἴγινα. Ἡ ἐκδρομὴ ὑπῆρξε ἓνας καταυκτικὸς περίπατος ὠφελήσας ψυχικῶς ἀπάσας τὰς συμμετασχούσας.

Τὰ ἀπειλούμενα καὶ ἐφέτος «Καλλιστεῖα»

Μὲ θλιβεράν κατάπληξιν πληροφορούμεθα, ὅτι προπαρασκευάζονται ἐντατικῶς τὰ πορνικὰ καλλιτεῖα. Δὲν ἀνεμίναμεν τοιαύτην ψυχικὴν πόρῳσιν ἀπὸ τοῦς πράκτορας τῆς ἐκκλησιαστικῆς σπείρας, ποὺ κατεργάζονται τὴν διαφθοράν καὶ προαγωγήν τῆς Ἑλληνίδος. Κροδομεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ τονίζομεν, ὅτι ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῶν καλλιστείων καὶ ἡ μεταλῳσις αὐτῶν δὲν ἀποτελοῦν μόνον πράξεις Ἐθνικῆς σωτηρίας, ἀλλὰ κυρίως καθήκον παντὸς ὀρθοδόξου. Ἡ σεμνότης τῆς Ἑλληνίδος ἀποτελεῖ στοιχεῖον ὀρθοδοξίας. Κατὰ συνέπειαν ἡ προσβολὴ τοῦ θιγεί αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τῆς Ὁρθοδοξίας, νοσημένην ὄχι μόνον ὡς σύνολον ὀρθοδόξων δογμάτων, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐνσπέρτος καὶ ἀγία ζωὴ. Ὁφείλομεν ὅθεν ὅλοι νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν προσπάθειαν τοῦ Συλλόγου «Μέγα: Ἀθῶνάσος» εἰς τὴν ἐπαινετὴν προσπάθειαν τῆς ἀποκαθάρσεως τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν ἠθικὴν λέπραν.

Τὸ ραδιοφῶνον καὶ ἡ βυζαντινὴ μουσικὴ

Μία ἐκ τῶν ἐλαχίστων ψυχῳφελῶν ὀπηρεσιῶν τοῦ ραδιοφώνου—διότι δυστυχῶς ὀπηρετεῖ σχεδὸν τὸ ἔργον τοῦ διαβόλου—εἶναι καὶ ἡ μετάδοσις βυζαντινῆς μουσικῆς. Οἱ βυζαντινοὶ αὐτοὶ ὅμοιοι, ἐκτελούμενοι μὲ τέχνην ἀπὸ τὴν Χωρῳδίαν τοῦ κ. Χατζηθεοδώρου παρέχουν μίαν θαυμασίαν ψυχικὴν ὠφέλειαν εἰ τὸν ἀκροατὴν, μολυνόμενον διαρκῶς διὰ τῶν εὐτραπέλων καὶ ἀγοραίων ἀσμάτων. Καὶ πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως ἐννοοῦμεν μόνον αὐτοτελεῖς βυζαντινοὺς ὅμους καὶ ὄχι τὴν μετάδοσιν τῆς Θείας καὶ Ἱερᾶς Λειτουργίας, τὴν ὁποῖαν χαρακτηρίζομεν ὡς φρικτὴν ἀσέβειαν.

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Τὸ παρ)μα Λαρίσης ἀπέστειλε πρὸς τὸν προκαθήμενον τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας τὸ κατωτέρω τηλεγράφημα:

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον

Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Κύριον Δωρόθεον

Ἀθῆναι

Σθεναρὰ στάσις ὁμῶν πρὸς κατάργησιν Μας σωνικοῦ Διατάγματος ἱκανοποίησεν ἰδιαίτέρως ψυχὰς Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἐλπίζομεν ὅτι πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ κατασχύνῃ κακοδόξων δυτικῶν ἐνώσειε πάλιν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ἰουλιανῷ Ἑορτολογίῳ.

Ἄλλως τε σήμερον εἶπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε διὰ λόγους ἐθνικῆς ἀξιοπρεπειᾶς τοῦλάχιστον ἐπιβάλλεται ὁμοσεὺς κατάργησις Γρηγοριανοῦ—ὅπερ ἐφεύρημα τῶν Δυτικῶν τυγχάνει—ἀφοῦ ἀχάριστοι Δυτικοὶ ὡς ἀνδράποδα μεταχειρίζονται τοὺς ἑαυτῶν εὐεργέτας καὶ φωτοδότας Ἑλλήνας.

Παράρτημα Παλαιοημερολογιτῶν Λαρίσης

Πρόεδρος

Ἀπόστολος Θεοδωρούλης

Γενικὸς Γραμματεὺς

Εὐθ. Τριανταφύλλου

Ἀπαραίτητον διὰ τὰς βιβλιοθήκας τῶν Παραρτημάτων

Τὰ Παραρτήματα ἀνιμετωπίζουν καθ' ἐκάστην σχεδὸν πολυπλόκου περιπτώσει ἐκκλησιαστικῆς φύσεως ζητημάτων, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ὀφισταμένου διωγμοῦ. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν, λόγω τῆς ἰδιουσίας τῶν, διαφεύγουν ἐνίοτε καὶ αὐτῆς τῆς προσοχῆς τῶν νομικῶν συμβόλων τῶν παραρτημάτων εἰς βάρος τοῦ δικαίου τοῦ ἀγῶνος. Δι' αὐτὸ συνιστῶμεν εἰς τὰ προεδρεῖα τῶν παραρτημάτων τὴν προμήθειαν τοῦ μοναχοῦ περιοδικοῦ Κανονικοῦ Δικαίου «Ἀρχεῖον Κανονικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου». Ἐγγραφαὶ καὶ συνδρομαὶ παρὰ τῷ ἐκδότη: Π. Παναγιωτάκον—Διευθυντὴν «Ἀρχεῖου Κανονικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου».

Τῶνος 5.—Ἀθήναι.

Ἑλλήρης τακτοποιήσεις

Αἱ κατὰ τὸν παλαιοημερολογιτῶν ἐπιχειρήσεις ἐσταλάτησαν φαίνεται εἰς ὀρισμένα μέρη. Εἶναι βεβαίως τοῦτο σημαντικόν. Πρέπει ὅμως νὰ ἀποτελέσῃ τὸ πρῶτον στάδιον διὰ τὴν πλήρη καὶ ὀριστικὴν τακτοποίησιν ἐνὸς σοβοροῦ ζητήματος, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν δικαίωμα ἐπηρεάσει τυραννίσκοι, ὡς ὁ Ἐπίσκοπος Καλαμών κ. Δασκαλάκης νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐπαισχυντὸν καὶ φρικτὸν διωγμὸν κατὰ χριστιανῶν Ἑλλήνων.

ὑπεθύνας ὕλης Παναγιώτης Γ. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33